

1

กลดลรัก

“พระเจ้า! วันนี้ฝนฟ้าน่าจะตกหนัก เจอเพื่อนรักในรอบสามเดือน”

โทนี่ วิลล์ เอย์ขึ้นมามีน้ำเสียงล่อเลียน เมื่อเห็นว่าเพื่อนหนุ่มอย่าง คาร์ล เบอร์ตัน เดินเข้ามาในคฤหาสน์หลังงามของตระกูลโคลล์ ด้วยสีหน้าท่าทางยุ่งๆ พอสมควร

“จริงด้วย วันนี้คนอย่าง คาร์ล เบอร์ตัน มีเวลามาที่นี่ได้ นับว่าเป็นเกียรติของฉันสินะ” เคลวิน โคลล์ เจ้าของคฤหาสน์หลังงามพูดเสริมอีกคน สร้างความขบขันให้จันท์เจ้าขา ภรรยาสุดที่รักของเขา ซึ่งหัวเราะออกมาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะหันไปมองอดีตบอดี้การ์ดของสามีด้วยสายตายินดีที่มีโอกาสได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง

“โอ้คุณเคลวิน อย่าพูดประชดกันแบบนี้สิครับ นานๆ จะได้เจอกันสักครั้ง”

คาร์ล เบอร์ตัน เจ้าของธุรกิจสายการบินยักษ์ใหญ่วัยสามสิบห้าปีบนอุบอิบ ที่โดนล่อจากอดีตเจ้านายหนุ่มที่เขาทั้งรักและเคารพมาตลอด แม้ฐานะเจ้านายกับบอดี้การ์ดในอดีตจะเปลี่ยนไป ทว่าคาร์ลก็ยังนับถือเคลวินกับจันท์เจ้าขา ประดุจเจ้านายหนุ่มและเจ้านายสาวของตัวเองเช่นเดิม เช่นเดียวกับโทนี่เพื่อนรัก ที่ถึงแม้จะลาออกจาก

ตำแหน่งบอดีการ์ดของเคลวินไปเช่นเดียวกัน แต่โทนี่เองก็ยังไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ รวากับเป็นครอบครัวเดียวกัน

จะมีก็แต่คาร์ลนี่ละที่ไม่ค่อยจะมีเวลา เพราะชายหนุ่มมีหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบมากมาย เนื่องจากธุรกิจของปู่ที่ทิ้งไว้ให้ค่อนข้างมีปัญหาหลายอย่าง และกว่าที่คาร์ลจะบริหารให้มันลงตัวได้ก็ใช้ระยะเวลาไปถึงหลายปีเลยทีเดียว

“นั่นสิคะ จันทร่าอย่าล้อคาร์ลเล่นเลย นี่คงจะงานหนักจริงๆ ถึงได้ปลีกตัวมาหาพวกเราไม่ได้ วันนี้ได้เจอกันกันนับว่าเป็นเรื่องที่ดีนะคะ จันทร่าว่าเรามาฉลองกันดีกว่า นานๆ จะมากันครบแบบนี้” จันทร่าเจ้าขาเสนอ พร้อมกับลุกขึ้นไปเตรียมไวน์ดีๆ มาให้สามหนุ่มที่นั่ง เนื่องจากดีใจที่ทุกคนกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง หลังจากที่ย่างห่างกันไปทำธุรกิจของตัวเอง

“คุณจันทร่ายังสวยเหมือนเดิมเลยนะครีบนาย” คาร์ลกล่าวกับเจ้านายเก่าด้วยน้ำเสียงชื่นชม แม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าไร จันทร่าเจ้าขาภรรยาของเคลวินก็ยังสวยสะพรั่งไม่สร่างซา แถมดูท่าจะสวยขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ ทั้งที่มีลูกชายหญิงอย่างละคนให้เคลวินได้ชื่นชมแล้ว

“จันทร่าเขาคือคนสวย แถมยังเป็นแม่และเมียที่น่ารักมากๆ ฉันเองก็รู้สึกโชคดีเหลือเกินที่ได้เขามาอยู่ข้างกาย ว่าแต่พวกนายสองคนเออะ เมื่อไหร่จะหาน้องสะใภ้มาให้ฉันสักที นีรอนจะแก่แล้วนะคาร์ล โทนี่”

คำถามของเคลวินทำให้คาร์ลได้แต่ทำหน้าเรียบเฉย เพราะไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานและมีครอบครัวแม้เพียงนิดเดียว นอกจากงานที่มากมายของตนเอง

“ผมรอให้คาร์ลแต่งงานก่อนครีบนาย” โทนี่รีบออกตัวก่อนพร้อมกับโยนภาระให้เพื่อนรักเอาดีๆ

“อ้าว ไหง่จันนะโทนี่” คาร์ลหันไปถามเพื่อนรักด้วยสีหน้างุนงง

“ก็ฉันยังไม่เจอคนที่ถูกใจ จะให้ฉันสละไส้ด่างๆ ได้ยังงั้นล่ะ แกมีแกก็แต่งไปก่อนสิวะคาร์ล”

เคลวินหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเห็นอดีตบอดี้การ์ดหนุ่มทั้งสองของเขากำลังถกเถียงกันเรื่องการสละไส้ รวากับมันเป็นเรื่องร้ายแรงที่สุดของชีวิตไปเสียอย่างนั้น

“ฉันยังไม่มี แกเอาอะไรมาพูด” คาร์ลปฏิเสธออกมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ชีวิตของเขามีแต่งงานและงาน จะเอาเวลาที่ไหนไปจีบสาวกันล่ะ แต่เวลาผ่านไปคลายกับสาว ๆ สักคนยังไม่มีเลย

“ใครจะไปรู้ล่ะ เห็นแกเสียบไปหลายปี ฉันก็นึกว่าแกแอบมีเมียมีลูกไปแล้วสิ” โทนีหัวเราะเบาๆ พร้อมกับลอบมองใบหน้าของเพื่อนรักอย่างคาร์ลด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“เหมือนแกเง๊ ก็ฉันยังไม่เจอคนที่ถูกใจ” คาร์ลย้อนเพื่อนหนุ่ม

“แล้วไอ้คนที่ไปทำสนธิสัญญากับเขาเอาไว้ล่ะ ลืมไปแล้วหรอะ”

คำถามของโทนีทำให้คาร์ลถึงกับเสียบไปทันที พร้อมกับนึกถึงใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราของใครบางคนที่เขาจากมาเป็นเวลาถึงห้าปีเลยทีเดียว

“จริงสิ อาทิตย์ที่แล้วฉันไปเที่ยวกับลูกค้าที่สิงคโปร์มา ขากลับเลยแวะที่ประเทศไทยด้วย และก็มิชของมาฝากแกด้วยนะคาร์ล” โทนีพูดจบก็เดินไปเปิดกระเป๋ของตัวเองที่ถือมาทันที เพราะในนั้นมีของที่เขาสั่งมาฝากเคลวินกับจันทร์เจ้าขารวมอยู่ด้วย

เคลวินมองโทนีด้วยสายตาประหลาดใจ เพราะของฝากจากเมืองไทยของคาร์ลที่โทนีว่า กลับเป็นซองกระดาษสีชมพูหวานจ้อยและมีกลิ่นหอม แต่คนที่ส่งมากกว่าเคลวินกลับเป็นคาร์ล เพราะเพียงโทนียื่นซองนั้นให้แก่เพื่อนรักไป มนุษย์เย็นชาอย่างคาร์ลก็ถึงกับขมวดคิ้วเข้มนึกหาทันที

“อะไร” คาร์ลถามออกไป พร้อมกับรับมาด้วยอาการงุนงง

“การ์ดเชิญ” โทนี่ตอบสั้นๆ พลางหันไปยิ้มกับเคลวินด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย

“เชิญใคร” คาร์ลลงหน้า

“เชิญแกสิถามได้ ฉันก็ได้ละ คุณเคลวินกับคุณจันท์ก็ได้ด้วย” โทนี่ตอบด้วยน้ำเสียงยินดีปรีดา

“เชิญไปไหน เนื่องในโอกาสอะไรกัน” เคลวินถามด้วยความสงสัย ก่อนจะหยิบการ์ดเชิญที่โทนี่ยื่นมาให้ ไปเปิดอ่านด้วยความรู้สึกตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย

“การ์ดแต่งงานครึ้นนาย” โทนี่ตอบสั้นๆ พร้อมกับหันไปมองหน้าเพื่อนสนิทของตน ซึ่งตอนนี้ยังนั่งทำหน้างงๆ อยู่เช่นเดิม

“ใครแต่งงาน” คาร์ลถามทันที พร้อมกับจ้องหวังหัวใจที่เต้นเร็วขึ้นจนผิดปกติ

“ยายกระต่ายน้อยตัวเล็กของฉันไง แกจำไม่ได้หรอคาร์ล ที่เมื่อก่อนนี่วิ่งตามแกตั๋อยๆ ไง”

พระเจ้า! คาร์ลแทบล้มทั้งยืน กระต่ายน้อยอย่างนั้นหรือ...ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้ กระต่ายน้อยตัวนั้นจะแต่งงานกับคนอื่นได้อย่างไรในเมื่อเธอ...

ชายหนุ่มผู้แสนเอ็นชากับบดกรรมเข้าหากันแน่น พร้อมกับขำของสีชมพูในมืออย่างเผลอตัว แวดตาดุดันดูน่ากลัวราวกับเป็นคนละคนเลยทีเดียว

โทนี่มองอาการเพื่อนหนุ่มแล้วถอนหายใจ จนนป้านี้แล้วคาร์ลก็ยังเก็บงำความรู้สึกของตัวเองเอาไว้อีก ทั้งที่มันสมควรแก่เวลาที่จะทำตามเสียงเรียกร้องของหัวใจตัวเองได้แล้ว

เคลวินอ่านรายละเอียดในการ์ดแล้วเลิกคิ้วทันที ก่อนจะมองหน้าโทนี่ด้วยความขบขัน งานนี้จันท์เจ้าขามรยาของเขาคงจะดีใจไม่น้อยเลยทีเดียว ที่จะได้กลับเมืองไทยไปร่วมงานมงคลของคนสำคัญ

ในชีวิตเธอ

“นับว่าเป็นข่าวดีสินะเนี่ย ก็ดีเหมือนกัน จันทรเขาก็บ่นๆ ว่าอยากพาลูกๆ กลับเมืองไทยไปเยี่ยมครอบครัวบ่อยๆ ถือโอกาสนี้กลับไปเลยก็แล้วกัน วันงานนี้อีกสองเดือนใช้ไหมโทนี่” เคลวินหันไปถามโทนี่

“ครับ อีกสองเดือน” โทนี่ตอบอดีตเจ้านาย แต่สายต่ายังคงมองไปยังเพื่อนหนุ่มอย่างจับสังเกต ว่าอีกฝ่ายจะมีท่าทีอย่างไรบ้างกับข่าวการแต่งงานของตติญาภา หรือกระต่ายน้อยจอมซนที่เคยวิ่งตามคาร์ลในสมัยอดีต

“อืม...ยังพอมีเวลาเคลียร์งานทัน” เคลวินคาดไว้อย่างนั้น เขาคงต้องรีบเคลียร์ทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนไปเมืองไทย และจะถือโอกาสนี้พาครอบครัวไปพักผ่อนที่นั่นเสียเลย

“เกริบเคลียร์งานเลยนะคาร์ล จะได้ไปพร้อมกัน” โทนี่หันมาคุยกับเพื่อนหนุ่ม ซึ่งตอนนี้เขาแต้ นั่งเงยบนเขาเดาใจไม่ออกเอาเสียเลย

“ไม่ละ ฉันจะไปก่อน” จู่ๆ คาร์ลก็ดีดตัวลุกจากโซฟาราคาแพงทันที

ทำเอาโทนี่ถึงกับสะดุ้งด้วยความตกใจ ในขณะที่เคลวินเองก็งุนงงในอาการนั้นของคาร์ลไม่น้อย

“อะไรของแกว่าะ” โทนี่แก้งถาม ทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ยายนั่นไม่มีสิทธิ์แต่งงานกับใคร” คาร์ลสบถออกมาอย่างหัวเสีย ก่อนจะจ้ำอ้าวออกไปจากคฤหาสน์หลังงามของเคลวินด้วยใบหน้าดุตัน โดยเหวี่ยงซองสีชมพูที่ไม่ทันได้เปิดดูนั้นทิ้งไว้ที่พื้นอย่างไม่ดี สร้างความแปลกใจและสงสัยให้แก่จันทรเจ้าขาที่กำลังถือถาดไวน์เข้ามาหาทุกคนที่โซฟารับแขกเป็นอย่างมาก

“เกิดอะไรขึ้นคะทุกคน แล้วนั่นคาร์ลจะไปไหน ทำไม่ถึงได้ทำท่า

เหมือนจะไปฆ่าใครเสียอย่างนั้น”

เคลวินกับโทนี่หัวเราะออกมาโดยพร้อมเพรียงกัน เมื่อเจอคำถามนั้นของจันทร์เจ้าขา เพราะใครจะคิดว่าคนเฉยชาอย่างคาร์ลจะมีอารมณ์เดือดๆ แบบนี้กับเขาก็เป็นด้วย

เคลวินยื่นการ์ดแต่งงานให้ภรรยาอ่าน ก่อนที่จันทร์เจ้าขาจะกรีดร้องออกมาด้วยความดีใจอย่างสุดขีด เมื่อรู้ว่าพี่ชายสุดที่รักของเธอ กำลังจะแต่งงานในอีกสองเดือนข้างหน้า

“ชาวดีจังเลยคะ ในที่สุดพี่กรก็ยอมสละโสดเสียที นี่จันทร์คงต้องกลับไปขอบคุณน้องใหม่สินะคะ ที่ทำให้คนอย่างพี่กรคุกเข่าขอแต่งงานได้” จันทร์เจ้าขาบอกออกมาด้วยความดีใจ ก่อนจะเข้าไปกอดสามีแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เมื่อพลากรพี่ชายต่างมารดาของเธอ กำลังจะเข้าพิธีวิวาห์กับมานใหม่ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของเคลวินนั่นเอง

“ครับฮันนี่ ชาวดีที่สุด ผมเองก็จะได้หมดห่วงเสียที น้องใหม่กับป้าเกตราจะได้มีคนดีๆ อย่างนายกรคอยดูแล” เคลวินรู้สึกโล่งใจ เพราะเขาเองก็ห่วงญาติพี่น้องกับผู้เป็นป้าที่อยู่เมืองไทยไม่น้อย

“เอ...ว่าแต่คาร์ลไม่พอใจอะไรหรือคะ ถึงได้ทำหน้าดุเดินออกไปเหมือนโมโหใครอย่างนั้น” จันทร์เจ้าขายังไม่หายสงสัย ในเมื่อมีเรื่องดีๆ แบบนี้เกิดขึ้น คาร์ลก็น่าจะร่วมแสดงความยินดีไปด้วยไม่ใช่หรือ แล้วนี่มันเกิดอะไรกัน ทำไมคาร์ลถึงได้หน้าบึ้งออกไปอย่างนั้น

“ไม่พอใจที่จะมีคนแต่งงานครับคุณจันทร์” โทนี่บอกด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ

“อ้าว...ทำไมล่ะคะ ทำไมคาร์ลถึงจะไม่พอใจ” จันทร์เจ้าขาขึงงหนัก ก่อนจะหันมาสบตาสามีเหมือนต้องการคำอธิบาย

“จะพอใจได้ยังไง ก็โทนี่มันดันบอกคาร์ลไปว่าการแต่งงานนี้เป็นของกระต่าย หมอนั่นก็ของขึ้นสิ คราวนี้ก็รีบหลกพรวดพราดออกไปแบบจูดไม่อยู่กันเลย” เคลวินหัวเราะเบาๆ อัดเข้ากับความใจร้อนของ

อดีตบอดีการ์ดคู่ใจไม่ได้ ปกติคาร์ลเป็นผู้ชายที่ใจเย็นและรอบคอบ กับทุกอย่างเสมอ ทว่าคราวนี้คาร์ลกลับพลาดง่ายๆ ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“แล้วกัน คาร์ลไม่ได้เปิดอ่านชื่อหรือหกรือคะ”

“เข้าใจคำว่าโมโหหนึ่งโหมล่ะจันทร์ แคได้ยินว่าสาวจะแต่งงาน หมอนั่นมันก็จะคลั่งตายอยู่แล้ว จะไปทันเปิดอ่านได้ยังไง”

คำตอบของสามีทำให้จันทร์เจ้าขาอ้าปากค้าง ก่อนจะกลายเป็น ความวิตกกังวลขึ้นมาทันที เมื่อคิดว่าคาร์ลจะทำอะไรต่อไปเกี่ยวกับเรื่อง ที่ตัวเองเข้าใจผิด

“ผมคิดว่าพຽ່ງนี้คาร์ลคงถึงประเทศไทยแน่” โทนีวีเคราะห์ด้วย รอยยิ้มขบขัน

“แน่ละ เจ้าของสายการบินนี่นะ อยากจะบินเมื่อไหร่ก็บินได้เลย เครื่องบินส่วนตัวก็มีตั้งเยอะตั้งแยะ” เคลวินเห็นด้วย พร้อมกับบอดที่จะ หัวเราะออกมาอีกครั้งไม่ได้

“ยุ่งแล้วสิ จันทร์ซักเป็นห่วงน้องสาวแล้วละคะ” จันทร์เจ้าขา รู้สึกไม่สบายใจ เพราะเป้าหมายของคาร์ลคือกระต่าย น้องสาวที่เธอ รับผิดชอบมาตลอดห้าปี หลังจากพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ พร้อมกันทั้งคู่

“จันทร์จำ เรื่องแบบนี้เราคงเข้าไปยุ่งไม่ได้นะที่รัก” เคลวินเตือน สติภรรยา เพราะรู้ว่าจันทร์เจ้าขาเป็นห่วงน้องสาวบุญธรรมคนนี้มาก แค่นั้น

“แต่คาร์ล...” จันทร์เจ้าขาไม่สบายใจ เพราะทั้งคาร์ลและ กระต่ายต่างก็ไม่เกี่ยวข้องกัน นับตั้งแต่วันที่คาร์ลลาออกจากการเป็น บอดีการ์ดของเคลวินเมื่อห้าปีก่อนแล้ว ตั้งแต่ตอนที่กระต่ายยังเรียน ชั้นมัธยมปลายอยู่เลย

“คาร์ลมีสิทธิ์นะจันทร์” เคลวินเตือนสติภรรยา

“ใช่ครับ อย่างน้อยก็ให้คาร์ลกับตัวเล็กได้มีโอกาสตัดสินใจอะไร

กันเอง ผมอยู่กับคาร์ลมันมานาน ผมรู้ว่ามันไม่เคยมีใครอยู่ในหัวใจ นอกจากยายกระต่ายตัวเล็กของพวกเขาคนเดียว แต่ที่มันตัดสินใจไม่เข้าไปจนวายหลังจากกลับมาเมื่อห้าปีก่อน ก็เพราะมันมีเหตุผลของมัน”

โทนี่เพื่ออย่างนั้น เขาเพียงแค่ช่วยกระตุ้นให้เพื่อนรักตัดสินใจทำอะไรให้วุ่นขึ้นเท่านั้นเอง หลังจากนั้นคาร์ลจะทำอย่างไรต่อไป ก็แล้วแต่คาร์ลจะตัดสินใจเอง โทนี่เองก็ไม่คิดว่าคาร์ลจะสติหลุดขนาดนี้ หมอนั่นมันแค่โกรธจนไม่สนใจการนัดแต่งงานใบนี้เลย เพียงเท่านั้นก็น่าจะเป็นเรื่องยืนยันได้ดีแล้วว่าคาร์ลรู้สึกเช่นไรกับยายตัวเล็กของเขา

‘สัญญากับฉันนะกระต่าย ว่าอย่าให้ใครมาทำอะไรแบบนี้กับเธออีก แค่ฉันคนเดียว ฉันคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ จำเอาไว้...อย่าให้ใครหน้าไหนมาแตะเธอได้เด็ดขาด เข้าใจไหม’

คำสั่งของบุรุษร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า ทำให้สาวน้อยยกมือขึ้นปาดน้ำตา พร้อมกับจ้องมองแผ่นหลังของเขา ที่ค่อยๆ จากเธอไป และหายวับไปกับสายหมอกที่ลอยคว้างอยู่ในอากาศจนมืดมัว

‘หนูสัญญา...อย่าลืมหนูนะคะ ยังไงก็ห้ามลืมหนูเด็ดขาด’

เสียงของสาวน้อยเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากแผ่วเบาๆ ก่อนจะรู้สึกปวดหนึบไปทั้งหัวใจ เพียงแค่คิดว่าเธอคงไม่มีโอกาสที่จะได้พบเขาอีกต่อไปแล้ว

“คุณตายคะ คุณตาย สายแล้วนะคะ”

เสียงเรียกของแอนนา ปลุกให้คนที่กำลังนอนหลับทั้งน้ำตาสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที พร้อมกับหันซ้ายหันขวาด้วยอาการงัวเงีย เนื่องจากเมื่อคืนนี้เธออยู่ช่วยพนักงานทำขนมสูตรใหม่จนถึงตีสอง

หญิงสาวนามกระต่าย หรือ ตติยาภา สุทธารัตน์ ยกมือขึ้นแตะที่แก้มขานวลผ่องของตัวเองเบาๆ ก่อนจะอุทานออกมาเมื่อพบว่า

ตัวเองร้องไห้และน้ำตาไหลออกมาจริงๆ ไม่ใช่เพียงในความฝันเท่านั้น

“ได้เวลาเปิดร้านแล้วหรือคะ” กระต่ายเอ่ยถามแอนนาเสียงแหบ
ก่อนจะจัดผมผ้าของตัวเองให้เข้าที่ แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู

“คะ พี่ว่าคุณต่ายกลับไปพักผ่อนที่บ้านดีกว่านะคะ ทางนี้เดี๋ยว
พี่กับเด็กๆ จะดูแลเอง”

แอนนาบอกสาวรุ่นน้องด้วยความเป็นห่วง เนื่องจากเมื่อคืนนี้
กระต่ายอยู่ทำงานที่ร้านจนถึงดึกดื่น กว่าจะได้นอนพักผ่อนก็เกือบเช้า
เข้าไปแล้ว แต่ยังดีที่ร้านขนมหวานแห่งนี้มีห้องพักรักษาพนักงาน
รองรับอยู่ถึงสองห้อง ทำให้หญิงสาวไม่ต้องเดินทางดึกๆ ให้อันตราย

“ก็ดีเหมือนกันคะ ต่ายเองก็เพลียๆ เหมือนจะไม่สบาย”

“งั้นก็รีบกลับไปพักผ่อนเถอะคะ ไม่ต้องห่วงทางนี้หรอก ถ้ามี
ปัญหาอะไร พี่จะรีบโทร. รายงานทันทีเลย” แอนนาบอกให้หญิงสาว
สบายใจ เพราะงานดูแลร้านขนมไทยแห่งนี้เป็นหน้าที่ของผู้ช่วยอย่าง
เธออยู่แล้ว

“ขอบคุณพี่แอนคะ งั้นต่ายกลับบ้านก่อนนะคะ เดี่ยวบายๆ จะ
แวะมาอีกที” กระต่ายหันไปบอกแอนนา ก่อนจะคว้ากระเป๋าสะพาย
ขึ้นมาคล่องไหล่ แล้วเดินออกจากร้านไปด้วยท่าทางอ่อนเพลีย

รถเก๋งคันเล็กทะยานออกจากร้านขนมในเวลาต่อมา ก่อนจะมุ่ง
หน้าไปยังบ้านสวนหลังงามของเธอ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากร้านประมาณสิบ
กิโลเมตร

‘รอรักขนมหวาน’ เป็นร้านเล็กๆ ที่มีพนักงานทั้งหมดหกคน
ภายใต้การดูแลของกระต่ายซึ่งเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว หญิงสาวเปิด
ร้านขนมหวานแห่งนี้หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยได้ไม่นาน
เนื่องจากมีเงินเหลือจากทุนการศึกษาที่เธอได้รับจากผู้มีอุปการคุณ
คนหนึ่ง

จันทร์เจ้าขา ไคลล์ พี่สาวคนสนิทที่ครั้งหนึ่งเคยอาศัยอยู่ใน

หมู่บ้านด้วยกัน เป็นผู้รับอุปการะกระต่ายตั้งแต่เธออายุเพียงสิบแปดปี หลังจากทีบิดามารดาของเธอเสียชีวิตอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์

จันทร์เจ้าขาอยู่ต่างประเทศกับสามี นานๆ ครั้งที่ทั้งคู่จะได้พบกันสักครั้งหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นกระต่ายก็รายงานความเป็นไปของตนให้พี่สาวคนสนิทคนนี้รับฟังอยู่เสมอ เนื่องจากเธอเป็นญาติที่กระต่ายเหลืออยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

หลังจากที่เธอเรียนจบมหาวิทยาลัย จันทร์เจ้าขาที่ซื้อรถให้เธอใช้หนึ่งคัน พร้อมกับคำถามว่าอยากจะทำอะไรต่อ และพอเธอบอกว่าอยากทำร้านขนมไทย พี่สาวอย่างจันทร์เจ้าขา ก็ส่งคนมาจัดการให้ทุกอย่าง แล้วปล่อยให้เธอดูแลและรับผิดชอบในนามเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

กระต่ายทิ้งตัวลงบนเตียงนอนของตัวเองด้วยความอ่อนเพลีย ช่วงนี้ขนมที่ร้านของเธอขายดีเป็นพิเศษ ทำให้เธอต้องอยู่ช่วยพนักงานทำขนมจนถึงดึกดื่นทุกวัน ทำให้ร่างกายค่อนข้างเหนื่อยล้ามากกว่าปกติ

ห้าปีแล้วสินะที่เธอใช้ชีวิตแบบนี้มาเพียงลำพัง ตั้งแต่บิดามารดาจากไป กระต่ายก็อยู่ในบ้านหลังนี้อย่างเดียวดายมาตลอด ไม่ว่าเธอจะหันไปทางไหนก็มีแต่ความว่างเปล่า มีแต่ความเหงาอยู่ข้างกายเป็นเพื่อน ไม่ว่ายามหลับหรือยามตื่น

แม้แต่คนบางคน...กระต่ายสลดศีรษะของตัวเองเพื่อขับไล่ภาพบางอย่างที่ผุดขึ้นมาในหัวทันที ไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอจะไปคิดถึงวันเก่าๆ เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่วันไหนวนกลับมาได้อีก

พຼ່ງนี้ยังมีเหมือนเดิม พຼ່ງนี้อาจจะดีขึ้น กระต่ายเชื่ออย่างนั้น แม้ในแต่ละวันจะใช้ชีวิตไปอย่างไม่มีจุดหมายก็ตาม อย่างน้อยเธอก็ยังโชคดีกว่าคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ไม่มีโอกาสได้รับสิ่งดีๆ อย่างที่เธอ

ได้รับ

หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ พร้อมกับภาวนาว่าอย่าให้ตัวเองฝันถึงใครคนนั้นอีก สุดท้าย...ความเมื่อยล้าจากการทำงานก็ทำให้เธอหลับไปในที่สุด ท่ามกลางความเงียบสงบในบ้านเล็กๆ หลังงามที่อบอวลไปด้วยกลิ่นอายธรรมชาติ

“มาแล้วหรือครับ”

เสียงทักทายจากบุรุษที่คุ้นเคยกันดี ทำให้กระต่ายยิ้มออกมาหลังจากที่เปิดประตูเข้ามาในร้าน ปกติแล้วตริภพจะแวะมาอุดหนุนขนมของร้านประมาณสองทุ่มหลังเลิกงาน แต่ในวันนี้เขามาตั้งแต่หัวค่ำ ทำให้กระต่ายค่อนข้างแปลกใจไม่น้อย

“ทำไมวันนี้มาเร็วจังคะ”

“วันนี้เคลียร์งานเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ เลยแวะมารับขนมที่สั่งเอาไว้ก่อน อีกร่างผมมีเรื่องอยากจะรบกวนคุณต่ายด้วย”

ตริภพ นักธุรกิจหนุ่มอนาคตไกลวัยยี่สิบเจ็ดปียิ้มให้กระต่ายเกือบปีแล้วที่เขาแวะเวียนมาที่ร้านขนมแห่งนี้เกือบทุกวัน เพราะรู้สึกถูกชะตากับสาวสวยเจ้าของร้านอย่างกระต่าย

“มีอะไรให้ฉันช่วยหรือคะ” กระต่ายรีบวางกระบะเป่าลงทันที ก่อนจะเดินมานั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามชายหนุ่ม ซึ่งนั่งมองเธอด้วยประกายตาวิบวาว จนหญิงสาวรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก เนื่องจากรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับเธอ

“คืนพรุ่งนี้จะมีงานแฟชั่นโชว์เสื้อผ้าแบรนด์ใหม่ของผมที่โรงแรมนะครับ เลยอยากจะชวนคุณต่ายไปด้วย”

“คะ?...” กระต่ายทำหน้าตกใจ เพราะไม่คิดว่าตริภพจะชวนเธอไปงานของบริษัทด้วย ซึ่งก่อนหน้านี้ชายหนุ่มก็รักษาระยะห่างระหว่างกันได้เป็นอย่างดี แต่วันนี้ตริภพมาแปลกกว่าปกติ

“ไปเปิดหูเปิดตาด้วยกันนะครับ เพื่อนๆ ผมเองก็อยากเจอคุณ
ตายด้วย”

“อยากเจอฉันนี่นะคะ” กระต่ายเล็กคิ้วแปลกใจ เมื่ออีกฝ่ายบอก
ว่าเพื่อนของเธออยากเจอเธอ เพราะถึงแม้ว่าเธอจะสนิทกับตริภพมา
ได้ระยะหนึ่งแล้วก็ตาม ทว่าก็ไม่เคยไปไหนมาไหนกับตริภพเป็นการ
ส่วนตัว หรือพบเจอเพื่อนๆ ของเขามาก่อน

“ครับ เราสองคนเป็นเพื่อนกันมานาน ผมอยากให้คุณตายได้
รู้จักกับเพื่อนๆ ของผมบ้าง อีกอย่างงานนี้ก็เป็นงานสำคัญของผม
ผมก็อยากให้คุณสำคัญอย่างคุณตายไปร่วมแสดงความยินดีด้วย”

คนสำคัญอย่างนั้นหรือ กระต่ายกลืนน้ำลายลงคอ ไม่รู้จะ
บอกปัดออกไป หรือว่าจะตอบรับคำชวนของเขาดี เธอไม่ได้รังเกียจ
เขาหรอก เพียงแต่ไม่อยากเข้าไปในโลกของตริภพมากไปกว่านี้

“คือฉัน...”

“นะครับ นานๆ จะมีโอกาสดีๆ แบบนี้สักที” ตริภพจะยื่นคະຍອ
พร้อมกับพยายามลှ่นให้หญิงสาวใจอ่อนยอมไปกับเขาสักครั้ง

“มันจะดีหรือคะ ฉันเองก็ไม่รู้จักใคร”

“ดีสิครับ นะครับคุณตาย แค่นี้กับผม คุณตายก็ไม่ต้องห่วง
อะไรเลย”

เจอลูกตื้อของตริภพเข้าไป กระต่ายก็ถึงกับพุดไม่ออกไปเลย
ทีเดียว งานนี้เห็นทีว่าคงปฏิเสธไม่ได้แล้วสินะ เพราะทั้งสายตาทั้ง
น้ำเสียงแว่ววนของเขาทำให้กระต่ายอ่อนใจ จนไม่กล้าที่จะหยิบยื่นความ
ผิดหวังให้แก่เขา

“ก็ได้ค่ะ ฟรุ้งนี้ฉันจะไปกับคุณ” หญิงสาวตอบออกไปในที่สุด

“โอ...ขอบขอบคุณครับคุณตาย” ตริภพอุทานออกมาด้วยความยินดี
ก่อนจะเผลอยืนมือมากุมมือเล็กของฝ่ายตรงข้ามทันที เนื่องจากทน
เก็บอาการตื่นเต้นไม่ไหว

กระต่ายยิ้มสวยๆ ก่อนจะค่อยๆ ดึงมือตัวเองออกมาจากการเกาะกุ่มนั้นอย่างรักษามารยาท เธอไม่ได้รังเกียจเขา ทว่าก็ไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายทำอะไรที่ดูเกินกว่าคำว่าเพื่อนได้

ตริภพียิ้มหวาน พร้อมกับลอบมองใบหน้าเนียนใสของกระต่ายด้วยหัวใจที่พองโต ในที่สุดเธอก็เปิดโอกาสให้เขาได้ทำคะแนนบ้างเสียที หลังจากที่เธอเพียรทำความดีและเอาใจใส่เธอข้างเดียวมาตลอด

กระต่ายเป็นคนน่ารัก เธอยิ้มง่ายและอัธยาศัยดีต่อคนรอบข้าง อีกทั้งยังทำขนมอร่อยถูกปากคนในครอบครัวเขามากทีเดียว จึงไม่แปลกอะไรที่ครอบครัวของเขามองเห็นดีเห็นงามกับการที่เขามาตามจีบเธอจนถึงทุกวันนี้ นั่นก็เพราะทุกคนมีความหวังว่าสักวันหญิงสาวจะยอมใจอ่อน และยอมตกลงปลงใจกับลูกชายเพียงคนเดียวของตระกูล

“พຽ່ງนี้แต่งตัวสวยๆ รอได้เลยนะครับ สองทุ่มผมจะไปรับที่บ้าน”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ คุณภพมารับที่ร้านนี้เลยดีกว่า เดี่ยวฉันจะรอคุณที่นั่นค่ะ” กระต่ายรีบค้านขึ้นมาทันที เพราะไม่อยากให้ตริภพีก้าวล้ำความสัมพันธ์มากไปกว่านี้

ที่เธอยอมไปกับเขาก็เพราะเกรงใจ อย่างน้อยเธอก็ควรไปแสดงความยินดีกับเขาในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง อีกทั้งเธอก็อยากเปิดหูเปิดตาบ้าง อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลับไปนอนเหงาที่บ้านตามลำพังไปคืนหนึ่งละ

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ เป็นอันว่าพຽ່ງนี้ผมจะมารับคุณต่ายที่ร้านสองทุ่มตรงนะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ พร้อมกับเบือนหน้าหนีสายตาหวานฉ่ำมีความหมายของตริภพทันที

ทำไมนะ ทำไมเธอถึงไม่เคยหวั่นไหวกับสายตาฉุนๆ ของตริภพเลย ทั้งที่เขาก็เป็นคนดีคนหนึ่ง ซึ่งเธอออกเอาใจและคอยเป็นห่วง

เป็นโยเธอมาตลอด

แต่ถ้าหากเป็นสายตาคู่นั้น ไม่สิ...กระต่ายสลัดความคิดนี้ออกไปจากสมองแทบจะทันที ก่อนจะหันไปคุยกับตริภพเพื่อกลบบกเปลี่ยนความเจ็บปวดที่ไม่เคยลบเลือนไปจากใจ

บางที...ตริภพอาจทำให้เธอลืมบางอย่างที่ค้างค้ำในหัวใจได้ เพราะฉะนั้นการตัดสินใจที่จะออกงานคู่กับเขาในคืนพรุ่งนี้ มันก็ดูไม่เลวร้ายเท่าที่ควรหรอก

แสงแฟลชและแสงไฟทำเอากระต่ายแทบเป็นลม ทว่าเธอก็พยายามฝืนยิ้มให้แก่ครอบครัวของตริภพ และบรรดาเพื่อนๆ ของเขา ที่รูกันเข้ามาทักทายเธอ พร้อมกับล้อตริภพว่ามากับคนรู้ใจที่ทุกคนอยากเจอมานาน

วันนี้กระต่ายมาในชุดราตรีสีขาวยาวสั้นเหนือเข่ากับรองเท้าส้นสูงที่เธอไม่ค่อยได้ใช้งานมานาน ทำให้เกิดอาการเมื่อยขาอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว และเมื่อตริภพขอตัวไปรับรองแขกที่มาในงาน กระต่ายก็ถือโอกาสเดินหนีออกมาด้านนอกทันที พร้อมกับเดินหน้ายุ่งไปนั่งที่เก้าอี้ตัวสวยในมุมที่ลับตาคน

เมื่อยขาจัง หญิงสาวแอบบ่นในใจ ไม่รู้ว่าเธอคิดผิดหรือคิดถูกกันแน่ที่มากับตริภพในคืนนี้ เพราะดูแล้วโลกของไฮโซอย่างเขามันช่างแตกต่างจากโลกใบเล็กๆ ของเธอเหลือเกิน

“ชะ...ช่วยด้วย”

เสียงร้องอันแผ่วเบาของใครบางคนในบริเวณใกล้นั้น ทำให้กระต่ายถึงกับตัวแข็งไปแทบทันที ก่อนที่จะเหลียวมองไปรอบๆ ไปด้วยสีหน้าตื่นตระหนกระคนสงสัย

เสียงใคร...หญิงสาวถามตัวเอง หัวใจเต้นแรงผิดปกติ ก่อนจะเงยหูฟังว่าเสียงปริศนานั้นดังมาจากที่ใดกันแน่ ทว่าเสียงนั้นก็เงียบ

หายไประวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กระต่ายขมวดคิ้วเข้าหากันทันที ก่อนจะมองหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมด้านหน้า ทว่าเจ้าหน้าที่คนนั้นกลับยืนทำเฉยเหมือนไม่ได้ยินอะไร ก่อนที่เขาจะวิ่งออกไปโบกรถให้แก่แขกและลูกค้าที่ขับเข้ามาในโรงแรมแห่งนี้

หรือว่าจะหลุดไปนะ กระต่ายถามตัวเองด้วยความไม่แน่ใจ สุดท้ายความสงสัยก็ทำให้เธอตัดสินใจลุกจากเก้าอี้ แล้วเดินไปยังชอกรั้วอาคารด้านข้าง ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากบริเวณที่เธอนั่งเท่าใดนัก

เธอได้ยินเสียงมาจากทางนี้นี่นา กระต่ายยังเชื่อสัญชาตญาณตัวเอง แม้ตรงนี้จะค่อนข้างมืดสลัวพอสมควร ทว่าแสงไฟจากด้านหน้าบริเวณลานจอดรถก็พอจะสะท้อนให้เธอมองเห็นอะไรได้ชัดเจนพอสมควร

หลอดไฟตรงนี้น่าจะเสีย หญิงสาวสันนิษฐานอย่างนั้น เพราะเธอเห็นว่าหลอดไฟติดตั้งอยู่บริเวณนี้ถึงสองดวงด้วยกัน ทว่าก็ไร้แสงสว่างด้วยกันทั้งสองดวง

“ปล่อยฉัน! ไล่เลว”

เสียงของใครบางคนคำราม ทำให้กระต่ายถึงกับชะงักฝีเท้าลงทันที พร้อมกับจ้องมองไปยังภาพเบื้องหน้าด้วยสายตาตื่นตระหนกและตกใจสุดขีด

คุณพระช่วย!

กระต่ายอุทานในใจด้วยความตื่นกลัว ยกมือขึ้นปิดปากตัวเองไม่ให้เปล่งเสียงออกไป ชายชราคนหนึ่งกำลังทรุดตัวลงบนพื้นด้วยร่างที่มีเลือดท่วมตัว ในขณะที่ชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่ง กำลังดึงมีดปลายแหลมออกจากร่างของชายชราผู้นั้นด้วยความรวดเร็ว แล้วจ้วงแทงกลับเข้าไปอีกครั้ง จนชายชราคนนั้นแน่นิ่งไปในที่สุด

กระต่ายตัวสั่นระริก สิ่งตัวเองให้รีบออกจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด

พร้อมกับไปตามคนมาช่วยชายชราคนนั้น ไม่อย่างนั้นแล้วเขาอาจจะไม่รอดก็ได้

กระต่ายค่อยๆ ถอยออกมาด้วยความหวาดหวั่น พร้อมกับทำทุกอย่างให้เงียบที่สุด เพราะไม่อย่างนั้นแล้วฆาตกรอาจจะหันมาทำอันตรายเธออีกคนก็เป็นได้

ทว่าความโชคร้ายก็มาเยือนกระต่ายจนได้ เพราะจู่ๆ เท้าของเธอก็เผลอไปสะดุดกับกล่องกระดาษกล่องหนึ่งที่วางเกะกะอยู่จนเกิดเสียงดัง

“นั่นใคร!”

กระต่ายหน้าซีดเผือด ก่อนจะหันไปมองชายฉกรรจ์คนนั้นด้วยสายตาตื่นกลัว และแน่นอนว่าชายผู้นั้นก็หันมามองที่เธออย่างรวดเร็วเช่นกัน

วืงสิ...

กระต่ายบอกตัวเอง ก่อนจะหันหลังแล้ววิ่งออกจากตรงนั้นโดยไม่กล้าหันกลับไปมองเบื้องหลังอีกเลย หารู้ไม่ว่าชายฉกรรจ์ผู้ก่อเหตุคนนั้น กำลังยืนมองเธอที่วิ่งเข้าไปในงานด้วยสายตาโหดเหี้ยม

“อะไรนะคะ! ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้นหรือ”

กระต่ายแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อตริภพกลับเข้ามาบอกเธอว่า บริเวณที่เธอเห็นเหตุการณ์เมื่อสามสิบนาทีก่อน ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ หรือมีใครถูกทำร้ายด้วยมีดปลายแหลมอย่างที่เธอบอกเขาเลย

“ครับ ไม่มีรอยเลือด ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ และก็ไม่มีแม้แต่เงาชายชราคนที่คุณต่ายบอกว่าถูกทำร้ายในบริเวณที่เกิดเหตุเลยนะครับ”

ตริภพอธิบาย เพราะหลังจากที่กระต่ายวิ่งเข้ามาบอกเขาว่ามีคนถูกทำร้ายที่ชอกตึกในมุมหนึ่งของโรงแรม เขาก็รีบโทร. แจ้งตำรวจขอให้รีบมาตรวจสอบทันที พร้อมกับพาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

เข้าไปยังที่เกิดเหตุ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างที่กระต่ายบอกเลยสักนิด

“มันจะเป็นไปได้ยังไถ่กันคะ ในเมื่อฉันเห็นชัดๆ เต็มสองตา ว่ามีคนถูกทำร้ายตรงนั้น” กระต่ายยืนยันเสียงหนักแน่น เพราะเธอมั่นใจว่าสิ่งที่เห็นคือความจริง เป็นไปไม่ได้ที่ตริภพหรือตำรวจจะบอกว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้น

มันต้องมีอะไรผิดพลาดสิ กระต่ายเชื่ออย่างนั้น ไม่มีทางที่เธอจะตาฝาดหรือเข้าใจผิดอย่างแน่นอน อีกร่างเธอจำผาตกรคนนั้นได้แม่นเลย

มันเห็นหน้าเธอ เช่นเดียวกับที่เธอเห็นหน้ามัน...

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ ครับคุณต่าย ผมว่าที่คุณต่ายเห็นมัน...”

“จะบอกว่าฉันตาฝาด หรือเข้าใจผิดไปอย่างนั้นหรือคะ”

กระต่ายทำเสียงขึ้นจมูก บ่งบอกความไม่พอใจสุดฤทธิ์ที่ตริภพเองก็ไม่ใช่เธอเหมือนกัน

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ เพียงแต่...”

“กล้องวงจรปิดล่ะคะ เราสามารถขอทางโรงแรมดูได้นะ”

กระต่ายบอกเหมือนนึกขึ้นได้ ทว่าตริภพกลับส่ายหน้า แล้วมองมาที่เธอเหมือนลำบากใจ

“ตำรวจเช็กแล้วครับ แต่ไม่มีอะไร ผมว่าคุณต่ายอาจจะตาฝาดหรือเข้าใจผิดไปเองนั่นแหละครับ”

“แต่ว่า...”

“คุณต่าย” ตริภพเดินเข้ามายืนตรงหน้าหญิงสาว พร้อมกับถือโอกาสฉวยมือเล็กขึ้นมาจับแล้วบีบเบาๆ รวากับกำลังปลอบให้เธอใจเย็นลง “จะอะไรก็แล้วแต่ ผมไม่อยากให้คุณต่ายเข้าไปยุ่งด้วยทั้งนั้น ช่วงมันเถอะนะครับ”

“แต่...” กระต่ายไม่พอใจ ในเมื่อเธอเห็นชัดเต็มสองตา และยังจำหน้าผู้ชายคนนั้นได้แม่นขนาดนี้ ตริภพกับตำรวจยังบอกว่าไม่มี

อะไรอย่างนั้นหรือ บ้าจริง...มันไม่ยุติธรรมกับเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย
คนนั้นสักนิด

“ไม่มีแต่ทั้งนั้นครับคุณตาย ลืมมันไปให้หมดนะครับ”

สายตาแววอนของตริภพทำให้หญิงสาวพ่นลมหายใจออกมา
ก่อนจะดึงมือเล็กออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่ายด้วยสีหน้าที่ดู
หงุดหงิดเล็กน้อย

“ผมว่าวันนี้คุณตายคงเหนื่อยมากแล้ว กลับไปพักผ่อนที่บ้าน
ก่อนดีกว่านะครับ เดี่ยวผมจะขับรถไปส่ง” ตริภพบอกอย่างอ่อนใจ
รู้ดีว่ากระต่ายคงไม่ยอมลืมเรื่องนี้ง่ายๆ

เธอวิ่งเข้าไปบอกเรื่องนี้กับเขาในงานด้วยสีหน้าที่ตื่นตกใจ พร้อม
กับยืนยันว่าเธอไม่ได้ตาผัดและสร้างเรื่องโกหกนี้ขึ้นมาเอง แต่ในเมื่อ
ตำรวจตรวจสอบและยืนยันแล้วว่ามันไม่มีอะไร กระต่ายเองก็ได้แต่
แปลกใจและสับสนไม่น้อยเลย

“อย่าเลยคะ ฉันกลับเองได้ คุณไปดูแลงานของคุณต่อเถอะคะ”
กระต่ายปฏิเสธทันที ในตอนนี้เธอยอมรับว่าทั้งมันทั้งงานทำอะไรไม่
ถูกไปหมดแล้ว จึงอยากอยู่คนเดียวมากกว่า

“ผมเป็นห่วงนะครับ” ตริภพบอกราวกับว่า รู้ลึกผิดที่ตัวเอง
เป็นต้นเหตุให้หญิงสาวต้องมาพบกับเหตุการณ์แปลกๆ ในคืนนี้
ถ้าเขาไม่ชวนเธอมา กระต่ายก็คงไม่ต้องเจอกับเรื่องบ้าๆ ที่หาคำตอบ
ไม่ได้แบบนี้แน่นอน

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันดูแลตัวเองได้ดีอยู่แล้ว คุณภาพไม่ต้อง
เป็นห่วงนะค่ะ”

พูดจบกระต่ายก็เดินหนีออกไปจากโรงแรมทันที ปล่อยให้ตริภพ
ได้แต่มองตามไปด้วยสายตาเป็นห่วง เขารู้ว่ากระต่ายเก่งและเอาตัว
รอดได้เสมอ และด้วยสาเหตุนี้เอง ที่ทำให้เขาสนใจเธอเข้าอย่างจัง
หลังจากได้พบและพูดคุยกันที่ร้านรอกซ์ขนมหวานอยู่เสมอ

น่ารัก อ่อนหวาน แถมยังเก่งสารพัด ยืนหยัดได้ด้วยตัวเองตาม
ลำพังมาตลอด สักวันตริภพจะทำให้เธอใจอ่อน ยอมให้เขาเข้าไปใน
โลกส่วนตัวของเธอมากขึ้น สักวัน...เขาจะเป็นเจ้าของหัวใจยิ่งๆ
ดวงนี้ของกระต่ายให้ได้

2

คุณนายเบอร์ตัน

กระต่ายกลับมาถึงบ้านสวนในเวลาเกือบเที่ยงคืน เพราะ มัวแหว่เข้าไปดูความเรียบร้อยที่ร้านขนมก่อน และพอเห็นว่าขนมบางอย่างหมดเกลี้ยงไปทั้งชั้น เธอก็เลยอยู่ช่วยแอนนาและพนักงานเตรียมของและวัตถุดิบที่จะทำและวางขายในวันพรุ่งนี้ต่อไป ขนมทุกอย่างในร้านของเธอจึงสดใหม่ เป็นที่ถูกใจของลูกค้าที่แวะเวียนมาอุดหนุนเป็นประจำทุกวัน

กระต่ายจัดร้านด้านหน้าให้เป็นที่นั่งเล่นเกือบสิบโต๊ะ สำหรับลูกค้าที่เข้ามาคุยธุรกิจ หรือพักผ่อนกัน เพราะนอกจากลูกค้าจะสั่งขนมหวานเป็นของว่างแล้ว ก็ยังสั่งชา กาแฟ และน้ำผลไม้ปั่นเพื่อสุขภาพของทางร้านอีกด้วย ทำให้บรรยากาศของร้านรอรักขนมหวานค่อนข้างครึกครื้นพอสมควร

กระต่ายปิดร้านหลังลงจากรถด้วยความอ่อนเพลีย ความจริงเธอชินแล้วกับการทำงานจนดึกดื่นแบบนี้ แต่เป็นเพราะวันนี้เธอต้องเจอกับเรื่องแปลกๆ และน่าตื่นเต้นมหาศาลๆ จึงทำให้สมองครุ่นคิดถึงมันด้วยความกังวลตลอดเวลา

หญิงสาวมั่นใจว่าไม่ได้ตาผาด วังหนี่คนร้ายออกมาแทบไม่ทันอย่างนั้น คงไม่เรียกว่าเข้าใจผิดไปเองอย่างแน่นอน ทำไมไม่ตรึงกับ

ตำรวจถึงไม่เชื่อเธอกันนะ

เธอไม่ได้ตกใจกลัวจนเกิดภาพหลอนไปเองหรอก หากมีอาวุธหรือปืนสักกระบอกป้องกันตัวเองในตอนนั้น รับรองว่ากระต่ายจะไม่วิ่งหนีมันแน่

แฮ็...ยังคิดยิงง หึงสาวสวยหน้าแล้วถอนหายใจ สลัดเรื่องราวอันน่าปวดหัวทิ้งไปจากสมองชั่วคราว ก่อนจะเดินเข้าห้องนอนเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า และพักผ่อนให้หายเหนื่อยจากอาการเมื่อยล้ามาเกือบทั้งวัน พรุ่งนี้เธอจะตื่นสายๆ น้อยๆ แล้วค่อยออกไปดูที่ร้าน

ความเหนื่อยและความง่วงงุน ทำให้กระต่ายหลับไปโดยง่ายตายเหมือนทุกคืน เธอมักใช้วิธีนี้เพื่อให้ร่างกายได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ในแต่ละวัน ไม่อย่างนั้นแล้ว ความรู้สึกบางอย่างที่คั่งค้างอยู่ในใจของเธอมาตลอดหลายปี จะทำให้เธอฟุ้งซ่านและนอนไม่หลับเหมือนที่เคยเป็นมา

“กระต่ายน้อยของฉัน”

น้ำเสียงทรงพลังที่ดังแว่วเข้ามาในโสตประสาท ทำให้กระต่ายขยับตัวเบาๆ ด้วยความขี้เกียจ แต่ก็ยังหลับตาอยู่อย่างนั้นเพราะความง่วงเจี๊ย

“ยายเด็กบ้า”

เสียงกระซิบต่อว่าข้างหูทำให้กระต่ายขมวดคิ้วงุนงง เธอฝันอีกแล้วหรือ หึงสาวถามตัวเองในใจ ร่างกายเธอเหนื่อยล้าถึงขนาดนี้แล้ว ยังจะฝันถึงเขาคนนั้นอีกหรือ

ใช่เขาแน่ กระต่ายจำเสียงของเขาได้ ต่อให้เขาคนนั้นจากไปนานแค่ไหนก็ตาม แต่เขาจะตามมาหลอกหลอนเธอทุกคืนทำไม ในเมื่อเขาตัดใจที่จะลืมเธอไปจากชีวิตของเขาแล้ว

เคราะห์ๆ ที่มลงบนแก้มนวลเบาๆ จนรู้สึกจี้จี้ไปหมด กระต่ายครางอื้อแล้วเปียงโบน้าหนึ่ทันที ผันครวนี้เธอสัมผัสตัวเขาได้ด้วย

หรือ ดีจัง...ฝันของเธอวิวัฒนาการไปอีกขั้นหนึ่งแล้วอย่างนั้นหรือ

“อ้อ...” กระต่ายครางในลำคออย่างรำคาญใจ รู้สึกว่าหมวดเครานั้นจะทิ่มตำลงไปทุกส่วนบนใบหน้าของเธอมากจนเกินไปแล้วซึ่งมันรบกวนการนอนของเธอเป็นอย่างมาก

“อู๊ย!” หญิงสาวอุทานออกมาด้วยความตกใจ เมื่อใบหูของเธอโดนขบแรงๆ จากริมฝีปากร้อนระอุจนเธอชนลูกไปหมด

“เรอบิตน้อย” เสียงเรียกนั้นยังดังอยู่ข้างหูเธอ กระต่ายถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นมามองเจ้าของเสียงในความสลัวของแสงไฟจากหัวเตียง

“มาวอนกันอยู่ได้ทุกวัน ทำไมไม่ไปให้พ้นจากชีวิตหนูเสียทีคะ” กระต่ายเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด พร้อมกับจ้องมองเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนด้วยความเหลืออด

บุรุษที่โผล่มาเยี่ยมเธอในฝันเอียงคอมองแล้วทำหน้านิ่ง แต่ปลายนิ้วของเขากลับลากไล่ไปมาบนแก้มเนียนของเธอ แล้ววกลงไปยังริมฝีปากอิมแฝวเบา

“หนูเกลียดคุณ อย่ามาให้เห็นหน้าอีกได้ไหมคะ” กระต่ายบอกเขาเสียงขุ่น ก่อนจะหลับตาลงทันทีเมื่ออีกฝ่ายก้มลงมาหาที่ปากอิมแล้วหลังจากนั้นก็กดริมฝีปากหยักหนาลงบนกลีบปากของเธออย่างแผ่วเบา

อะไรกัน วันนี้ทำไมเขาถึง...

กระต่ายใจเต้นขึ้นมาไม่เป็นจังหวะ สัมผัสแบบนี้เธอเคยได้รับจากเขาเมื่อห้าปีที่แล้ว แต่ว่า...วันนี้เธอไม่ได้คิดถึงเขามากขนาดนี้เสียหน่อย อย่างน้อยก็ไม่ได้คิดถึงจูบสังลาในครั้งนั้นสักนิดเลย

กระต่ายเผยอปากให้เขาอย่างลึ้มตัว ในเมื่อมันคือความฝันแล้วทำไมเธอจะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามบทบาทของมันไม่ได้ล่ะ หญิงสาวปล่อยให้อีกฝ่ายรุกรานอย่างเต็มอกเต็มใจ หากสิ่งนี้

มันจะช่วยให้เธอหลับอย่างสบายขึ้นได้ กระจ่ายก็จะปล่อยให้มันเป็นไปตามครรลองของมัน

“คิดถึงเธอ” เสียงทุ้มคุ่นหูกระซิบบอกอยู่ข้างพวงแก้ม หลังจากที่ได้ถอนจูบออกไป

“เพื่ออะไรกันคะ” กระจ่ายถามออกไปอย่างรู้สึกขำ ผันครั้งนี้จริงจังกว่าการคืนที่ผ่านมา หญิงสาวสัมผัสตัวเขาได้ และเขา...ก็สัมผัสเธอได้เหมือนกัน

หรือว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่กระจ่ายจะฝันถึงเขาหรือเปล่านะ หญิงสาวถามตัวเองในใจ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดี เพราะเธอเองก็ไม่อยากนอนฝันถึงเขาไปตลอดอย่างนี้อีกแล้ว พอกันที

ร่างสูงใหญ่ขึ้นมากายเกยเธอจนรู้สึกหนักอึ้งไปทั้งร่าง แบบนี้เรียกว่าผีอำหรือเปล่านะ หญิงสาวเคยได้ยินมา เพียงแต่ผีที่ว่ามันมีหน้าตาเหมือนใครบางคนที่เรารู้จักเท่านั้นเอง คงจะเป็นอย่างนั้นแน่ เพราะเธอไม่มีเรี่ยวแรงที่จะขยับหนีเลย

“อย่ามายุ่งกับหนูนะ ไปให้พ้น” หญิงสาวตวาดใส่ผีที่บนร่างแต่กลับถูกปิดปากด้วยริมฝีปากหยักหนาอีกครั้ง ทำให้เธอไม่สามารถส่งเสียงไล่ได้อีก มีหน้าซ้ำ ยังถูกผีหน้าตาดีจูบอย่างดูดดื่มจนหายใจหายคอแทบไม่ทัน

ตื่นลึกระต่าย หญิงสาวเตือนตัวเองด้วยหัวใจที่เต้นรัว ความหวานล้ำที่ได้รับจากคนในความฝันกำลังทำให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเอง แถมยังรู้สึกซาบซ่านและหวั่นไหวกับจุมพิตดูดดื่มที่มันจนต้องยกแขนโอบรอบคออีกฝ่ายเอาไว้อย่างลืมหืม

รู้สึกดีจัง กระจ่ายหลับตาพริ้มและยิ้มน้อยๆ ในความมืดสลัว ชายในฝันปั่นป่วนร่างกายเธอจนตื่นเพริดไปหมด แต่กลับรู้สึกอบอุ่นอย่างแปลกประหลาด รวากับมันคือสิ่งที่เธอต้องการและรอคอยมาตลอดอย่างนั้น

ฝ่ามือร้อนผ่าวเลื่อนสำรวจเธอไปทั้งตัว กระต่ายสะดุ้งโหยง
เมื่อมันมาหยุดอยู่ที่ความอ่อนนุ่มของเธอแล้วบีบเค้นเบาๆ หญิงสาว
ครางเสียงกระเส้าออกมาอย่างลึมตัวเมื่อถูกรุกไล่เซตหวงห้าม ซึ่งมี
เพียงชุดนอนเบาบางเพียงชิ้นเดียวเท่านั้นที่ปกปิดอยู่ เนื่องจากเธอร่วง
นอนจนขี้เกียจหยิบชั้นในมาสวมใส่ก่อนนอน

“คุณคาร์ล” กระต่ายเรียกชื่อคนในความฝันเสียงแผ่วเบา
จิตสำนึกของเธอมันมีแต่เขาเต็มไปหมด และไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไป
นานเท่าไร หัวใจของเธอก็ไม่เคยลบเขาออกไปได้เลย ตรงกันข้าม
มันกลับเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ จนเธอเก็บมาฝันถึงแทบทุกคืนเลยทีเดียว

คาร์ล เบอร์ตัน วันนี้กระต่ายมีเขาอยู่ในอ้อมกอดแล้ว แม้จะเป็น
เพียงแค่ความฝัน แต่เธอก็มีความสุขเหลือเกิน จนไม่อยากตื่นขึ้นมา
พบกับความว่างเปล่าอีกเลย

“กระต่ายน้อยของฉัน”

เสียงหวานที่กระซิบข้างหูแผ่วเบาทำให้กระต่ายอารมณ์เคลิด
แม้กระทั่งชุดนอนบางเบาถูกรั้งออกไปจากกาย หญิงสาวกลับไม่รู้สึกละ
เซ็นอายหรือตกใจแต่อย่างใดเลย

หากเธอจะรักเขาได้ในฝัน กระต่ายก็พร้อมจะรัก หากเขา
สามารถกอดเธอแนบกายพร้อมกับมอบลมหายใจอุ่นๆ ได้ เธอก็พร้อม
จะให้เขากอด ขอเพียงเศษเสี้ยวนาที่นี้ มันทำให้เธอมีความสุขก็เพียงพอ

“คุณคาร์ล” หญิงสาวพร่ำเรียกชื่อเขาอยู่อย่างนั้น พร้อมกับ
ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความหวานใวนั้นอย่างสุขหัวใจ และไม่ว่า
เขาจะชักนำเธอไปในทิศทางใด กระต่ายก็พร้อมจะก้าวไปกับเขาทุกที่
อย่างเต็มที่

เธอขอแค่นี้ก็พอแล้ว หญิงสาวบอกตัวเองในใจ ก่อนจะโอบ
กอดร่างใหญ่ที่เคลื่อนไหวบนร่างเอาไว้อย่างแน่น พร้อมกับส่งเสียงครางออก
มาเป็นระยะ เพื่อปลดปล่อยความเสียวซ่าจากสัมผัสรักของคนใน

ความฝัน ราชินีจะอีกยาวนานแค่ไหนกระต่ายไม่รู้ รู้แต่เพียงว่าตอนนี้บนเตียงนี้ จะมีแค่เธอกับเขาเพียงเท่านั้น

นกกระजิบที่ส่งเสียงร้องในตอนเช้าของวัน ทำให้กระต่ายต้องพลิกตัวไปมาด้วยความรำคาญอย่างเสียไม่ได้ นกพวกนี้ชอบมาปลุกเธอแต่เช้าทุกวัน จนกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของพวกมันไปแล้ว ทว่าสำหรับเธอในวันนี้กลับไม่ใช่เลยสักนิด

เมื่อวานเธอนอนดึก แถมยังฝันหวานทั้งคืนจนไม่อยากตื่นอีกเลย แต่สุดท้ายแล้วมันก็แค่ความฝัน ที่เธอจะต้องตื่นขึ้นมาพบกับความจริงเหมือนทุกวัน มีเพียงความว่างเปล่าและเงียบสงบ

กระต่ายถอนหายใจยาวๆ แล้วตื่นขึ้นมานั่งบนเตียง เช้านี้ของเธอทำไมมันถึงได้อึดโรยและหมดแรงอย่างนั้นะ หญิงสาวบ่นอุบในใจ ก่อนจะขยี้ตาเบาๆ แล้วมองไปรอบๆ ห้องด้วยความรู้สึกเหนื่อยล้าจนไม่อยากลุกไปไหนเลย

เอ...กระต่ายขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็นว่าชุดนอนของตนหล่นไปกองอยู่บนพื้นห้องตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

คุณพระ! นี่หมายความว่า...

กระต่ายก้มลงสำรวจร่างกายตัวเองทันที ก่อนจะอ้าปากค้างด้วยความตกใจเมื่อพบว่าทั้งเนื้อทั้งตัวของตนเปลือยเปล่าล่อนจ้อนหาได้มีอะไรติดตัวสักชิ้นไม่

เกิดอะไรขึ้น หญิงสาวถามตัวเองในใจ ปกติเธอไม่เคยนอนดินจนเสื้อผ้าหลุดออกจากร่างกายอย่างนี้มาก่อนเลย แล้วทำไมชุดนอนของเธอถึงได้หลุดไปกองอยู่บนพื้นห้องได้เล่า

กระต่ายกลืนน้ำลายลงคอ ก่อนจะก้มลงสำรวจตัวเองอีกครั้งด้วยความหวาดหวั่นใจ แต่สิ่งที่ทำให้เธอตกใจมากกว่าชุดนอนที่หลุดร่วงไปหลายสิบเท่า กลับเป็นร่องรอยบางอย่างที่ทำเอาเธอแทบเป็น

ลมไปเลยทีเดียว

คุณพระช่วย! นี่มันรอยอะไรกัน กระต่ายยกมือขึ้นปิดปากตัวเองด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อเห็นรอยซ้ำเป็นจ้ำๆ อยู่บนทรวงอกเต่งตึง รวมถึงต้นแขนและหัวไหล่ และอาจจะอีกหลายที่ที่เธอมองไม่เห็นอีกก็ได้

นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน กระต่ายแทบอยากเป็นลม รอยซ้ำพวกนี้มาจากที่ไหน มาได้อย่างไร และใครเป็นคนทิ้งเอาไว้บนตัวเธอแบบนี้

โอ้ย...อยากจะทำตาย

“อรุณสวัสดิ์ คุณนายเบอร์ตัน”

น้ำเสียงคุ่นหูของใครบางคนกล่าวทักทาย ทำให้เจ้าของบ้านอย่างกระต่ายถึงกับหันขวับไปมองที่หน้าประตูห้องน้ำด้วยความตกใจทันที ก่อนที่จะเบิกตาโพลงราวกับเห็นผีอย่างไรรายหนึ่ง

“คะ...คุณ” กระต่ายเสียงสั่น เนื้อตัวชาตึกจนไม่สามารถขยับหรือทำอะไรได้ สิ่งที่ทำให้เธอตกใจและช็อกไม่ใช่การถูกบุกรุกห้องนอน แต่เป็นใบหน้าของผู้บุกรุกในชุดคลุมสีขาวสะอาดตาที่ยืนกอดอกส่งสายตามองเธอด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์นั้นต่างหาก

“ลูกไหมหรือเปล่า”

น้ำเสียงเยาะหยันและคำถามมีเลศนัย บวกกับสายตากรุ่มกริมของผู้มาเยือน ทำให้กระต่ายรีบเรียกสติของตัวเองกลับมาโดยไว ก่อนที่จะจ้องมองเขากลับไปด้วยสายตาดีนตระหนก ทั้งตกใจทั้งงุนงงจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

“คุณคาร์ล” กระต่ายไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง บุรุษตรงหน้าของเธอเป็น คาร์ล เบอร์ตัน จริงๆ ด้วย เขาตัวเป็นๆ ไม่ใช่แค่เธอตาผาดหรือคิดไปเอง

“ดีใจจัง จำฉันได้ด้วย” อีกฝ่ายบอกเหมือนประซัด ก่อนจะกวาด

สายตามองความอวบอิมเฝ้ายวนตรงหน้าด้วยความพึงพอใจอยู่ลึกๆ แม้จะได้เซยชมมันมาแล้วก็ตาม แต่ความมั่งคั่งนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึก อิมเอมได้เลย

“คะ...คุณ มาได้ยังไงคะ แล้วมาตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วคุณ...”

“มาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว”

“คะ?...” กระจ่ายผละ ก่อนจะนึกทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน ความฝันของตัวเองทันที

เขามาตั้งแต่เมื่อคืนอย่างนั้นหรือ คุณพระช่วย! ถ้าอย่างนั้นเมื่อ คืนนี้ที่เธอฝัน มันก็ไม่ใช่ความฝันแล้วสิ ไม่นะ! ไม่ใช่อย่างนั้นใช่ไหม

“ถ้าอย่างนั้นเมื่อคืนนี้” กระจ่ายเหวี่ยงटक ริมฝีปากสาวสั่นระริก ขึ้นมาทันทีทันใด

“เธอออกดฉันไม่ปล่อยเลย แถมยังลวนลามฉันไปทั้งเนื้อทั้งตัว ด้วย”

“หา! ว่าไงนะคะ หนูนี่นะ” กระจ่ายไม่อยากจะเชื่อ เธออะไรหรือ ลวนลามเขา ไม่จริง...เป็นไปไม่ได้ เรื่องอะไรที่เธอจะต้องลวนลามเขา ด้วย ไม่มีทางหรอก

“หนูนั่นแหละ จะใครกัน ไม่เชื่อก็ลองดูเนื้อตัวฉันได้ มีแต่รอยเล็บ เธอไปหมด”

คาร์ล เบอร์ดัน ก้าวมาหาเธอที่เตียงทันที พร้อมกับกระโดดขึ้น เตียงก่อนที่อีกฝ่ายจะขยับหนีไปเสียก่อน ส่งผลให้คนตัวเล็กถึงกับ กรีดร้องออกมาด้วยความตกใจที่โดนเขารั้งเข้าไปหาอ้อมอก

“ปล่อยนะ ปล่อยหนู” กระจ่ายตวาดไล่เขาเสียงขุ่น ความน้อย-เนื้อต่ำใจที่ถูกเขาทิ้งไปทำให้เธอไม่อาจญาติดีกับเขาได้อย่างสนิทใจ ตรงกันข้ามมันกลับกลายเป็นความเจ็บปวดจนไม่อยากเข้าไปใกล้เขา แม้แต่นิดเดียว

“เรื่องอะไรล่ะ เธอได้ฉันแล้วคิดจะเช็ดหัวทิ้งอย่างนั้นหรือ

กระต่าย”

คำถามนั้นของเขาทำให้กระต่ายแทบอยากจะกรีดร้องออกมาดังๆ เธอไปกระทำซ้ำเราเขาตอหนกกันแล้ว ไม่รู้เรื่องสักหน่อย คาร์ลเอาอะไรมาพูด

“คุณพูดอะไร หนูไม่รู้เรื่อง” กระต่ายปฏิเสธ พร้อมกับพยายามดันให้พ้นจากการเกาะกุมของเขาให้ได้ ทว่าคาร์ลเองก็ไม่ยอมปล่อยเธอง่ายๆ เช่นกัน ยิ่งเธอดิ้นแรงมากแค่ไหน เขาก็ยิ่งกอดเธอแน่นมากขึ้นเท่านั้น

“เรื่องของเธอกับฉันไง เราได้เสียเป็นผัวเมียกันแล้วนะกระต่าย”

ว่าไงนะ! เราได้เสียเป็นผัวเมียกันแล้ว อย่างนั้นหรอ...กระต่ายอยากจะเอาหัวโขกพื้นตาย ดูเหมือนว่าเวลาห้าปีจะทำให้ภาษาไทยของ คาร์ล เบอร์ดัน ผิดเพี้ยนไปอย่างมากเลยทีเดียว มันช่างหยาบคายอะไรเช่นนี้

“ไม่จริง คุณโกหกหนู” หญิงสาวสายหน้าไม่ยอมรับ

“ไม่จริงได้อย่างไร คุณนี่สิ ดูรอยพวกนี้ ฉันเป็นคนทำเองทั้งหมดแหละ”

คาร์ลจึมนิ้วไปยังรอยรักที่เข่าฝากเอาไว้บนร่างกายของเธอแล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ เพราะมันเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของตัวเธอได้อย่างดีทีเดียว

กระต่ายหน้าแดง ก่อนจะก้มลงมองร่างเปล่าเปลือยของตัวเองด้วยหัวใจที่เต้นถี่ ทรวงอกสาวทั้งสองข้างของเธอมียาห์นเป็นรอยแดงจ้ำๆ ชัดเจน จนไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเมื่อคืนนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ที่คอก็มีนะ ถ้าส่องกระจกก็จะเห็นชัดเลย” คาร์ลบอกด้วยน้ำเสียงตื้นตัน รวากับกำลังแก่งปั่นหัวให้เธอสติแตกกับทุกอย่างที่เกิดขึ้นอย่างโรยอย่างนั้น

“คนเลว คุณนี่มัน...”

กระต่ายไม่รู้จะดำเขาอย่างไร หญิงสาวเอื้อมมือไปดึงผ้าห่ม ขึ้นมาคลุมร่างของตนให้พ้นสายตาเขาทันที ทว่ากลับถูกอีกฝ่ายรั้งออก แล้วเหวี่ยงทิ้งไปอย่างไม่ไยดี พร้อมกับกดร่างเปล่าเปลือยลงบนที่นอน อย่างรวดเร็ว

“อย่านะ อย่ามาแตะหนู” กระต่ายเสียงสั่น รู้สึกผิดหวังในตัว บุรุษต่างถิ่นคนนั้นจึ้นไม่อยากจะมองหน้าเขาอีกต่อไป คาร์ลในอดีตที่เธอรู้จักไม่ใช่คนหยาบคายต่ำช้าแบบนี้ เขาคนนั้นไม่ใช่คนฉวยโอกาสดับผู้หญิงที่ไม่มีทางเลือกอย่างเธอแน่นอน

“ทำไมจะแตะไม่ได้ ในเมื่อเธอเป็นของฉัน” อีกฝ่ายเค้นเสียงออกมาด้วยความโกรธไม่แพ้กัน ชาวดีเรื่องเธอกับผู้ชายคนนั้นทำให้เขาผิดหวัง เสียใจ และกลายเป็นความโกรธจนไม่สามารถทนเห็นเธอมีความสุขกับชายคนอื่นได้

“หนูไม่ใช่ของคุณ” กระต่ายตะโกนใส่หน้าเขาด้วยความคับแค้นใจ ห้าปีที่จากไปมันทำให้ผู้ชายที่แสนดีคนหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปได้มากมายขนาดนี้เชียวหรือ ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

“เธอเป็นของฉันกระต่าย ถึงยังไงเธอก็หนีความจริงข้อนี้ไปไม่ได้หรอกนะ”

กระต่ายสะอื้นเบาๆ ความสวาทที่เธอทะนุถนอมมาตลอดยี่สิบสามปี กลับถูกทำลายลงด้วยมือของผู้ชายที่เธอเฝ้ารอเขามาตลอดห้าปี ด้วยความกักขฬะอย่างนี้หรือ ช่างน่าสมเพชเสียจริง

เสียงสะอื้นของคนได้ร่างทำให้คาร์ลหัวใจกระตุก ก่อนจะรีบปล่อยมือออกจากข้อมือเล็กของเธอเหมือนรู้สึกตัว เขาไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอเจ็บสักนิด เพียงแต่ไม่โหดกับเรื่องที่เกิดขึ้นจนเผลอตัวไปเท่านั้น

“ฉันขอโทษ” คาร์ลเอ่ยออกมาอย่างรู้สึกผิด ก่อนจะยื่นมือไปแตะที่แก้มเนียนใสของเธออย่างหวังหา ทว่ากลับถูกปัดทิ้งออกไปด้วยความฉุนเฉียวของเจ้าตัวอย่างไม่ไยดี

“อย่ามายุ่งกับหนู ไปให้พ้น” กระต่ายตะคอกใส่เขาเต็มเสียง ก่อนจะถูกจากเตียงแล้ววิ่งหนีเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้คาร์ลได้แต่มองตามร่างงามของเธอไปด้วยความปวดร้าวในอก

กระต่ายรังเกียจเขา ตอนนี้เธอเกลียดและขยะแขยงเขาจนไม่อยากจะเข้าใกล้แล้วอย่างนั้นใช่ไหม ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าถามตัวเองในใจ ก่อนจะถอนหายใจแล้วทิ้งตัวลงนอนบนเตียงใหญ่ด้วยความรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เขาไม่อยากเสียเธอไป แต่รู้ว่าเธอกำลังจะแต่งงานกับชายคนอื่น ใจก็ร้อนรุ่มเป็นไฟจนไม่อาจนิ่งเฉยได้อีก กระต่ายเป็นของเขา และจะเป็นของเขาคนเดียว ใครหน้าไหนก็ไม่มีสิทธิ์ได้ตัวเธอไปทั้งนั้น คาร์ลสัญญากับตัวเอง

ตอนนี้กระต่ายน้อยของเขาคงโกรธและเกลียดเขามาก แต่นับจากนี้ไป คาร์ลจะเริ่มต้นไถ่ล้าค่าหัวใจเธอคืนมา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของเขาเมื่อห้าปีก่อนจะต้องเป็นของเขาตลอดไป

ตติยาภา สุทธารัตน์ จะต้องเป็นผู้หญิงของเขาแต่เพียงผู้เดียว ต่อให้ต้องใช้เล่ห์กล หรืออุบายใดๆ คาร์ลก็พร้อมจะยอมงัดมันออกมาใช้ทุกทาง เพราะคนอย่าง คาร์ล เบอร์ดัน ไม่มีคำว่าพ่ายแพ้อยู่ในพจนานุกรมอย่างแน่นอน

“ถ้าคิดจะขังตัวเองอยู่ในห้องน้ำแบบนี้ ฉันขอเตือนว่า เธอคิดผิวนะกระต่าย”

เสียงของคาร์ลที่ดังมาจากหน้าประตูห้องน้ำ ทำให้กระต่ายถึงกับทำหน้างอขึ้นมาทันที ก่อนจะเปิดประตูห้องน้ำออกไปเต็มแรง หวังว่ามันจะไปกระแทกหน้าคนที่ยืนพูดพร่ำอยู่ให้หน้าหงายได้บ้าง

แต่ก็เปล่าเลย คาร์ลถอยไปยืนห่างจากประตู รวากับรู้ว่าเธอจะวางแผนทำร้ายเขาเสียอย่างนั้น แถมยังส่งสายตาเหินกามมองเธอตั้งแต่

หัวใจแตก ทำเอาเธอร้อนๆ หนาวๆ ไปหมด

“บอกมาว่าคุณทำอะไรหนู” หญิงสาวตวาดใส่เขาเสียงดังลั่น
ดวงตากลมโตบวมขึ้นจากการร้องไห้มาหยกๆ

“ทำเมีย” อีกฝ่ายตอบสั้น แต่น้ำเสียงหนักแน่น

“ไม่จริง หนูสำรวจดูตัวเองแล้ว หนูไม่รู้สักอะไรเลย แล้วก็...ไม่
เจ็บสักนิด” บอกไปหน้าแดงไป แต่กระต่ายก็มั่นใจว่าตัวเองยัง
ปลอดภัยอยู่ ไม่ได้สูญเสียความสาวให้เขาอย่าง que อีกฝ่ายกำลังโมเม
อยู่สักนิด

“ทำไมถึงคิดว่ามันจะเจ็บ” คาร์ลยกมือขึ้นกอดอก แล้วเพ่งมอง
เธอด้วยรอยยิ้มขบขัน

“ก็...ครั้งแรกมันต้องเจ็บไม่ใช่หรอคะ ใครๆ เขาก็บอกอย่างนั้น”
กระต่ายเถียงด้วยใบหน้าแดงก่ำ พร้อมกับกระชับผ้าเช็ดตัวเพียงผืน
เดียวบนร่างด้วยหัวใจตุ้มๆ ต่อมๆ

ทำไมนะ ทำไมครั้งแรกที่เธอได้เจอกับเขาในรอบห้าปี เธอจะ
ต้องมาอยู่ในสภาพล่อแหลมแบบนี้ด้วย เมื่อตอนที่วิ่งเข้าห้องน้ำไปก็
ดันลื่นหิบบลื้อผ้าเข้าไปอีก มันน่าโมโหตัวเองนักเชียว

“ครั้งแรกหรอ” คาร์ลทวนคำนั้นเบาๆ ก่อนจะมองสาวน้อยใน
อดีตของเขาด้วยหัวใจที่พองโตคับอก เธอบอกว่าครั้งแรกอย่างนั้นหรอ
ถ้าอย่างนั้น...กระต่ายน้อยของเขาก็ยังเก็บรักษาพรหมจรรย์เอาไว้
เป็นอย่างดีสินะ

พระเจ้า!...หมายความว่าเขาจะได้เป็นคนแรกของเธอ ไม่สิ...
ไม่ใช่แค่คนแรก แต่จะเป็นคนเดียวและคนสุดท้ายที่จะได้ครอบครอง
เธอด้วย

“ก็ใช่นะสิคะ เขาบอกว่าครั้งแรกยังไงก็ต้องเจ็บ แต่หนูไม่รู้สัก
อะไรเลย หมายความว่าเมื่อคืนเราไม่ได้มีอะไรกัน อย่ามาหลอกอำหนู
ซะให้ยาก”

“ก็ฉันทะนุถนอมเธอ ค่อยๆ ทำแบบเบาๆ แล้วมันจะไปเจ็บได้
ยังงัย” คาร์ลเถียงด้วยสีหน้าจริงจัง

“ถ้าอย่างนั้นของคุณก็คง...ไม่เท่าไรหรอก หนูถึงไม่รู้สิ”

พระเจ้า! คาร์ลรู้สึกเหมือนถูกต่อยที่หน้าจนเห็นดาวล้านดวง
เมื่อถูกอีกฝ่ายสบประมาทในเรื่องที่ผู้ชายทั้งโลกไม่มีทางยอมรับได้
แน่นอน

ของเขานี้จะไม่เท่าไร ไซ้ที่ไหนกันล่ะ หน้อย...ยายกระต่ายน้อย
ปากดี มากล่าวหาเขาทั้งที่ยังไม่เคยเห็นแบบนี้เนี่ยะ มันจะมากเกินไป
แล้ว เดียวเถอะ! เดียวได้รู้กัน

“จ้ะ...มันต้องถอดพิสูจน์ให้รู้ว่า แค่นี้...สินะ”

“จะทำอะไร นี่! ถอยไปเลยนะคุณคาร์ล” กระต่ายตกใจ เมื่อ
จู่ๆ ร่างสูงใหญ่ของคาร์ลก็เดินเข้ามาหาเธอด้วยแววตาคมกึ่งทั้งดูน่ากลัว
หญิงสาวถอยกรูดหันซ้ายแลขวาทันที พร้อมกับก้าวขาขยับหนีด้วยความ
หวาดหวั่นในอก

“จะหนีไปไหนเล่า” คาร์ลตามไปคว้าเอวบางของเธอเอาไว้ด้วย
แขนข้างเดียว ก่อนจะรั้งร่างเล็กเข้ามาปะทะกับอกแข็งแกร่งของตน
ทันที

“กรี๊ด! ปล่อยหนูนะ คนบ้า” กระต่ายทุบอกเขารัวๆ พร้อมกับ
ขึ้นตัวหนีจากอ้อมกอดของคนฉวยโอกาสด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจ

ครั้งหนึ่ง เธอเคยโยนหาอ้อมกอดนี้จนแทบขาดใจ แต่ในวันนั้น
กระต่ายกลับไม่มีเขาข้างกาย ไม่มีแม้ความเห็นใจจากคนที่เธอคิดถึง
เขาตลอดห้าปีสัณนิท กระต่ายเกลียดเขา และจะไม่มีทางโยนหาอ้อม
กอดนี้อีกต่อไป ตอนนี้เธออยู่คนเดียวได้ และจะไม่ร้องขออะไรจาก
ผู้ชายคนนี้อีกแล้ว

“ไม่ปล่อย! จากวันนี้ไปฉันจะไม่ปล่อยเธอไปไหนแล้วกระต่าย”

“คุณไม่มีสิทธิ์” กระต่ายตะโกนใส่หน้าเขา

“ทำไมถึงจะไม่มี” คาร์ลเองก็เสียงดังใส่เธอเหมือนกัน ดูเหมือนว่าสาวน้อยในอดีตของเขาจะกล้าแสร้งขึ้นมาก แม้กระทั่งแววดาไรเดียงสาที่เคยจ้องเขาตลอดเวลาเมื่อห้าปีก่อน

“เราไม่ได้เป็นอะไรกัน และหนู...ก็ไม่ใช่ของคุณ”

“เธอเป็นของฉันกระต่าย จะต้องให้บอกอีกกี่ครั้งกัน”

“ไม่ค่ะ หนู...”

“อย่ามาปฏิเสธฉัน ทั้งๆ ที่เนื้อตัวของเธอมีแต่รอยรักของฉันเต็มไปหมดแบบนี้” คาร์ลเอานิ้วจิ้มตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ เพื่อให้เธอเห็นว่าเขาจับจองเป็นเจ้าของพื้นที่บนตัวเธอหมดแล้ว ใครหน้าไหนก็อย่ามาแตะโดยเด็ดขาด

“คิดว่าแค่นี้จะทำให้หนูยอมลงให้คุณง่ายๆ หรือคะ” หญิงสาวย้อนถามเขาเสียงขุ่น นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะกลับมาหาเธออีกครั้งโดยที่ไม่ทันตั้งตัว แถมยังเปิดฉากการพบกันครั้งแรกด้วยการกระทำอันน่ารังเกียจถึงเพียงนี้

“มันคงไม่ยากสำหรับฉันแน่นอน ฉันมั่นใจ”

“อะไรทำให้คุณมั่นใจขนาดนั้น” หญิงสาวแค้นเสียงถามเขาแล้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาหมั่นไส้ คาร์ลคิดว่าตัวเองเป็นใคร ถึงจะมากำหนดชีวิตเธอได้ง่ายๆ แบบนี้

เขาหายออกไปจากชีวิตเธอถึงห้าปี โดยไม่ส่งข่าวคราวหรือติดต่อกลับมาเลย คิดหรือว่ากระต่ายจะไม่เจ็บ ไม่แค้นเคืองใดๆ

“เธอเป็นของฉัน” อีกฝ่ายย้ำประโยคเดิมด้วยน้ำเสียงจริงจังพร้อมกับกระชับร่างเล็กเข้ามากอดเอาไว้แน่นเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ โดยไม่สนใจว่าเจ้าตัวจะขัดขึ้นเช่นไร

“กลับมาที่นี่ทำไมคะ กลับมาอีกทำไม” กระต่ายเงยหน้าขึ้นถามเขาด้วยเสียงเครือ ดวงตากลมโตคลอไปด้วยน้ำตาที่ใกล้จะหยดเหมะลงทุกที

“กระต่าย” คาร์ลเรียกเธอเสียงแผ่ว รู้สึกเจ็บหัวใจที่เห็นอีกฝ่าย
ต้องร้องไห้เพราะตัวเองอีกครั้ง

เขามาที่นี่ทำไมอย่างนั้นหรือ หนูม้วยสามสิบห้าทวนคำถามนั้น
ในใจ ตั้งแต่เห็นการดีสีชมพูใบนั้นที่โชนียบยื่นให้ หัวใจของชายหนุ่ม
ก็ร้อนรุ่มไปหมด จนในที่สุดก็อดทนที่จะนั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ กระต่ายน้อย
ของเขาจะแต่งงานกับคนอื่นได้อย่างไร คาร์ลไม่มีวันยอมเด็ดขาด

“ฉันขอโทษ ห้าปีที่ผ่านมานี้...”

“ไม่ต้องขอโทษค่ะ เพราะระหว่างเรามันไม่เหลืออะไรต่อกัน
แล้ว” กระต่ายบอกเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“แต่เธอรักฉัน เราจะไม่อะไรต่อกันได้ยังไง” คาร์ลเถียงขึ้นมา
ทันที เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดเหมือนตัดเยื่อใยไมตรี ซึ่งเขาทนฟังไม่ได้เลย

“หนูไม่รักคุณแล้ว เวลาตั้งห้าปี ใครจะไปรอกัน” กระต่าย
บอกเขาด้วยแววตาเฉยชา ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเธอรอเขามาตลอด แต่
สิ่งที่ได้รับคือความเสียดาย เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่เธอ
จะต้องโทษหาเขาอีก

“ไม่ได้! เธอต้องรักฉันสิกระต่าย รักฉันคนเดียว”

“ไม่รัก! ไม่รักอีกแล้ว ไม่สิ หนูไม่เคยรักคุณเลยต่างหาก”
กระต่ายตะโกนใส่หน้าเขา ทั้งโกรธทั้งแค้นจนไม่อยากจะมองหน้าเขา
อีกแล้ว

คนใจร้าย เขากลับมาทำไม แค่นี้เขายังทำให้เธอเจ็บซ้ำไม่พอ
หรืออย่างไหน

คาร์ลหน้าเสียไปแทบทันที เมื่อได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าไม่รัก ความ
รู้สึกอยากเอาชนะถูกแทนที่ด้วยความหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมา
ก่อน เพียงแค่ได้ยินประโยคตัดรอนความสัมพันธ์

“พูดอย่างนี้ได้ไง ถ้าไม่รักแล้ววันนั้นจะมาหอมแก้มฉันทำไมกัน
หา!” คาร์ลตะคอกใส่หูเธอด้วยความโมโห

กระต่ายหน้าแดง เมื่อหวนนึกถึงการกระทำอันอาชญาของ
ตัวเองเมื่อห้าปีก่อน วันนั้นเธอเป็นฝ่ายหอมแก้มเขาก่อนก็จริง แต่หลัง
จากนั้นเพียงไม่นาน คาร์ลก็เอาคืนเธอด้วยการจูบมัดจำไปแล้วนี่

และไอ้จูบบ้าๆ ของเขานี้ละ ที่ทำให้เธอไม่สามารถมองผู้ชาย
คนไหนได้อีกเลยมาตลอดห้าปี

“แล้วคุณมาจูบหนูทำไม ถ้าไม่คิดจะรับผิดชอบกันตั้งแต่แรก”

“มันก็แค่จูบ” คาร์ลโผล่ออกมาเหมือนต้องการเอาชนะ

“ก็เหมือนกันไงคะ มันก็แค่หอมแก้ม แค่นั้นแก้มสากๆ ของคุณ
มันคงไม่ลึกลับหรือหยาบ” กระต่ายเองก็อยากเอาชนะเช่นกัน เขาประชิด
มาเธอก็ประชิดกลับ อยากจะรู้ว่าเขาจะรู้สึกผิดในสิ่งที่ทำกับเธอได้
บ้างไหม

คาร์ลไม่เปลี่ยนไปเลย เขายังชอบแสดงอาการเฉยชาเช่นเดิม
แต่แวตตาอันแสนอบอุ่นที่เธอเคยเห็นเมื่อห้าปีก่อนแปรเปลี่ยนเป็นดุจดน
และแข็งกร้าวขึ้นจนเธอหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูก

“แต่ว่าตอนนี้เนื้อตัวของเธอมันลึกลับหรือเพราะฉันไปหมดแล้ว”
คนเอาแต่ใจบอกด้วยน้ำเสียงยียวน พร้อมกับสายตาวับวาวที่ไล่สำรวจ
ร่างกายเธอตั้งแต่หัวจดเท้า ทำเอากระต่ายร้อนๆ หนาวๆ ไปหมด

“ไม่จริง” หญิงสาวปฏิเสธเสียงลั่น

“จริง นี่จะปฏิเสธผิวไปถึงไหนกันนะทูนหัว” คาร์ลแกล้งหยอด
เสียงหวาน พร้อมกับเชยคางมนขึ้นมาสบตาด้วยหัวใจที่ขุ่นเคือง ทว่า
ริมฝีปากกลับเหยียดยิ้มเพราะต้องการที่จะเอาชนะเธอ

“บ้า! ใครผิว ออย่ามาหยาบคายนะนี่” หญิงสาวแหงนใส่เขา
เสียงขุ่น ก่อนจะขยับถอยหนีให้พ้นจากการคุกคามของอีกฝ่ายด้วย
ใจตุ้มๆ ต่อมๆ

“เขาบอกว่าถ้าสาวไทยเสียตัวให้ใครไปแล้ว ก็จะเป็นของ
คนนั้นไปตลอดชีวิต”

“นั่นมันในอดีตคะ สมัยนี้อะไรๆ มันก็เปลี่ยนไปแล้ว ไม่ว่าหญิงหรือชายต่างก็มีสิทธิ์เท่าเทียมกัน ถึงหนูจะมีใครคนอื่นอีกหลังจากนี้ คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาห้าม”

คาร์ลตาลุกวาวทันที เมื่อได้ยินคนตัวเล็กบอกจะมีคนอื่น ที่... ข้ามศพ คาร์ล เบอร์ตัน ไปก่อนเถอะ เธอถึงจะทำแบบนั้นได้ ตราบใดที่เขาอยู่ ให้อู๋ชายหน้าไหนที่ไม่มีสิทธิ์มาแตะต้องตัวเธอทั้งนั้น

“พูดอย่างนี้หมายความว่า จะมีผิวใหม่อย่างนั้นหรือ” คาร์ลเอียงคอมองเธอด้วยสายตาที่กระต่ายเดาไม่ออก

“หนูจะมีใครก็ได้ ไม่เกี่ยวกับคุณ”

“พระเจ้า! ผิวเก่ายังไม่ทันตาย รือยากจะหาผิวใหม่แล้วอย่างนั้นหรือ”

“กรี๊ด อีตาบ้า! หยุดพูดจาหยาบคายเดี๋ยวนี้ละคะ” กระต่ายถลันเข้าไปปิดปากเขาด้วยฝ่ามือ ทว่าอีกฝ่ามือกลับเบี่ยงหน้าหนี ไม่ยอมให้เธอได้ทำตามใจง่าย ๆ มีหน้าซ้ำ...ยังเป็นฝ่ามือถูกเขาปิดปากด้วยริมฝีปากร้อนรุ่มของเขาเสียเอง

กระต่ายได้แต่อึดอัดอยู่ในลำคอ วงแขนกว้างโอบรัดเธอเข้าไปในอ้อมอกจนแน่นไร้ทางหนี คาร์ลบดจูบรุนแรงด้วยความโกรธปนปรารถนา ห้าปีที่ผ่านมาเขาทนได้อย่างไรกัน ทำไมเขาถึงได้โง่งงอย่างนั้นละ

ปลายลิ้นสอดแทรกเข้าไปในโพรงปากฉ่ำหวานอย่างเอาแต่ใจ รสชาติหอมหวานแปลกใหม่ทำให้คาร์ลแทบคลั่งจนหายใจติดขัด กระต่ายเองก็ไม่ต่างกัน สัมผัสเรียกร้องอันบ้าคลั่งที่แสนอ่อนหวานของคาร์ล กำลังทำให้เธอหัวหมุนและไม่เป็นตัวของตัวเองเอาเสียเลย

ปลายเล็บยาวจิกลงบนแผ่นหลังของคาร์ล เพื่อปลดปล่อยความปั่นป่วนในช่องท้อง ทว่าอีกฝ่ามือกลับไม่รู้สึกรู้สากับมันเลยแม้แต่น้อย เพราะสิ่งเดียวที่ทำให้ชายหนุ่มสนใจได้ในตอนนี้ คือโพรงปากอวบอิม

แสนหวานที่เขาต้องดื่มชิมจนกว่าจะพึงพอใจ

“ไม่ค่ะ อ๋อ...” กระต่ายเปล่งเสียงห้ามปรามทันที เมื่อจู่ๆ อีกฝ่ายก็ถอนริมฝีปากออกมา แล้วผลักเธอให้นอนหงายลงบนที่นอน

“ทำไม รังเกียจฉันนักหรือไง”

เมื่อก่อนอาจจะไม่ แต่ตอนนี้...กระต่ายเองก็ชักไม่แน่ใจเหมือนกัน คาร์ลทิ้งเธอไปถึงห้าปีเต็ม จู่ๆ เขาก็กลับมาวุ่นวายกับเธอแบบถึงเนื้อถึงตัว ทั้งที่เมื่อก่อนก็รักษาระยะห่างมาตลอด จะมีก็แต่เธอนี่ละ ที่เป็นฝ่ายเข้าหาเขาก่อนอยู่ตลอด

“ค่ะ รังเกียจ” ไม่รู้ทำไมกระต่ายถึงตอบเขาไปอย่างนั้น อาจเป็นเพราะคำตอบนั้นมันอยู่ในใจของเธอในขณะนี้ก็เป็นได้ และมันก็เป็นผลให้คนตัวใหญ่อย่างคาร์ลถึงกับผงะไปแทบทันที ก่อนจะค่อยๆ ถอยห่างเธอออกไปทีละนิด

กระต่ายมองแผ่นหลังคั่นเคยของเขาด้วยความรู้สึกสับสนในใจ คาร์ลกำลังคิดอะไรอยู่เธอไม่อาจเดาใจได้ เขาอาจโกรธเธอและจากไปในอีกไม่ช้า หรือไม่ก็...ไม่รู้สิ เธอไม่รู้ว่าเขาในตอนนี้นึกถึง

“แต่งตัวแล้วออกไปคุยกันข้างนอก”

“หนูไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ” หญิงสาวย้อนออกไปทันที

“แต่ฉันมี เพราะฉะนั้นเธอรีบแต่งตัวให้เรียบร้อยเสียทีกระต่าย”

“แล้วทำไมหนูต้องฟังคุณด้วย” กระต่ายหน้าอ นีเธอตกเป็นเบี้ยล่างของเขาตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ทำไมเขาถึงต้องออกคำสั่งกับเธอแบบนี้ด้วย

“ถ้าไม่อยากถูกชวนทำเรื่องฉ้อฉลอีกรอบ ก็ทำตามที่คุณสั่งเถอะ กระต่าย” คาร์ลหันมาบอกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเดินออกจากห้องไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยตามแบบฉบับของเขา ทั้งให้กระต่ายได้แต่นั่งมองตามแผ่นหลังของเขาไปด้วยความมึนงง

คุยเรื่องอะไร หญิงสาวถามตัวเองในใจ ยอมรับว่าในตอนนั้นเธอ

ตื่นเต้นจนทำอะไรไม่ถูกไปหมดแล้ว อยู่ดีๆ คาร์ล เบอร์ดัน ก็โผล่ขึ้นมา
นอนกับเธอบนเตียงในบ้าน มันช่างเป็นเหตุการณ์ที่เธอเองก็คาดไม่ถึง
ถึงมาก่อนเลยในชีวิต

คาร์ลจะเอาอย่างไรกับเธอ แล้วเธอจะเอาอย่างไรกับเขา
โอ้ย...แค่คิดก็ปวดหัวไปหมดแล้ว เมื่อคืนเพิ่งจะเจอเรื่องบ้าๆ ที่งานเปิดตัว
สินค้าของตริภพมา วันนี้เธอยังจะต้องมาต่อสู้กับโจรปล้นสวาท
อย่าง คาร์ล เบอร์ดัน อีก

ให้ตายเถอะ! นี่มันวันโลกาวินาศของเธออย่างนั้นหรือ